

**Ans en Wilma hebben aan alles gedacht.
Dus ook aan een boterham met pindakaas voor onderweg.
Terwijl ze staan te kauwen, vragen ze zich iets af.
Dat doen ze wel vaker, zich iets afvragen.**

Wilma: Dat Hans en Grietje daar zelf niet aan denken. Dat snap ik niet.

Ans: Het zijn kinderen, Wilma. Die weten zoiets niet.

Wilma: Een beetje logisch nadenken. Dat kan toch iedereen.
Jij zou toch ook kunnen bedenken dat vogeltjes graag brood eten.
Dus dat het niet zo slim is van Hans om broodkruimeltjes
te gebruiken om de weg terug naar huis te vinden.

Ans: Hij was in paniek, Wilma. Dan is nadenken moeilijk.

Wilma: Voor Hans wel blijkbaar.
Hij had aan Grietje moeten vragen wat zij ervan vond.
In plaats van te denken dat hij het wel even alleen zou regelen.

Ans: Hij wou haar niet ongerust maken.

Wilma: Flauwekul. Hij wou het allemaal zelf doen.
Typisch jongens. Moeten altijd weer stoer doen.

Ans: Hans was niet bezig met stoer doen.
In zo'n situatie ben je niet bezig met stoer doen.
Hij bedoelde het goed.

Wilma: Met zijn goede bedoelingen zijn ze mooi verdwaald.

Ans: Ga nu niet doen alsof het Hans zijn schuld is dat ze verdwaald zijn!
Dat jochie heeft het al moeilijk genoeg.

Wilma: Ik blijf erbij. Ik vind het stom. Stom en dom.
Ans, waar ga je heen?

Ans: Terug naar huis, Wilma.

Wilma: Oh ja? Denk jij dat?

Ans: Natuurlijk denk ik dat.

Wilma: Dat weet ik zo nog niet.

We zijn verdwaald!

Ans: Volgens mij moeten we links.

Wilma: Dat denk ik dus niet.

Ans: Links komt me bekend voor.

Wilma: We moeten rechts.

Ans: Rechts?

Wilma: Rechts, ja.

Ans: Bedoel je dié rechts?

Wilma: Die rechts ja. Rechts is rechts.

Ans: Raar.
Ik merk dat mijn lichaam automatisch
naar links wordt gezogen.

Links?

Rechts!